

ניהלה פרשת אהבים

וילדה בן, האב

נכלא על בעילת קטינה

והאם הצעירה החזרה

לגיהנום בית הוריה

ה ילדה, מזוהה בהוריה ללישכתו של עורך-הדין בפתח-תקווה. היא פסעה בקושי רב. לפני עורך-הדין הצהירה מרינה בוטבול (השם בדוי כדי להגן על הקטינה): „נולדתי בדצמבר 1961, ואני בחורש התשיעי להריוני. אני מרגישה שאני מסוגלת להיות אשה ראויה לבעלי ואם טובה לילדי. הורי מסכימים לבקשה.“ הצעיר השחרחר בן ה-24, שליווה את מרינה אל עורך-הדין יחד עם הוריה, הציג הור: „אני מבקש להתיר לבחירת-יליבי הקטינה, מרינה בוטבול להינשא לי. אני

נאשם פאלם וידידה „אני רוצה להתחתן איתה!“

השופט זדך „טרגדיה לכל המעורבים!“

להתראות בעוד ארבע שנים!

מרגיש שהיא, למרות גילה הצעיר, מסוגלת להיות אשה טובה ואם לילדנו.“ עמרם ושימחה בוטבול, הוריה של מרינה, הצהירו: „אנו מסכימים לנישואיה של מרינה עם עזרא סלאם ומבקשים היתר-נישואין מייד, נוכח היותה בהריון.“ הוגג בוטבול חתם על התצהיר האמור בסוף חודש ינואר 1976. בעיקבותיו פנה עורך-הדין אברהם אורן לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, וביקש את היתר-הנישואין עבר הילדה בת ה-14. אך עדיין לא הגיעה העת לאחל מזל-טוב לזוג הצעיר. שבועות אחדים אחרי הגשת בקשה זו, גוייס עזרא סלאם לצה"ל. חודש ימים אחרי הפנייה לבית-המשפט כדי שיתן את היתר-הנישואין, נעצר סלאם על-ידי ה"מ"ש. באמצע חודש מארס השנה הגוש נגדו כתבי-אישום על בעילת ילדה בת פחות מ-14.

„אני רוצה להתחתן!“

ב סוף חודש מאי, אחרי שילדה את בנו של עזרא סלאם, הוזמנה מרינה בוטבול להעיד בפני השופט דויד וולך בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. סיפורה מרינה בעדותה בבית-המשפט: „אני יודעת בת כמה אני. ביקשתי רשות להתחתן, נכון שביום הדין בבית המשפט נלקחתי לבית-הילדות. אני רוצה אצל עזרא סלאם כשהיה ככלא. אני רוצה להתחתן איתו. יש לי צרות בבית. אני גרה עם ההורים, הילד אצלי.“ עזרא סלאם צעק ממקומו על ספסל הר נאשמים: „אני רוצה להתחתן איתה!“ מרינה המשיכה בעדותה: „הורי לחצו עלי לגשת למישטרה, כי הייתי בהריון. ההורים שלי רוצים ממנו 10,000 ל"י כפיצוי.“ משימה קשה עמדה בפני השופט וולך. האם לעזור לקטינה, ולא להעניש את ה"גבר שבעל אותה, ובכך להעניק לילד אב, ולמתלוננת בעל — או להיענות לבקשת

הפרקליטות ולשלוח את האב לכלא. התביעה עשתה מאמצים לשכנע את ה"שופט שהנאשם, עזרא סלאם, הוא מיקרה אבוד, ולכן אין להיענות לבקשת הנערה, אלא לעשות דבר אחד בלבד: לשלוח את אבי תינוקה של מרינה לבית-הסוהר. כדי למחוק את השפעת דבריה של האם הצעיר, רה ביקש נציב התביעה להעלות על דוכן העדים את לאה אייזינגר, חוקרת-נוער ב"מישרת כפר-סבא: „אני מורה במיקצועי“ סיפרה העדה, „ומשמשת חוקרת-נוער מפעם לפעם. הצגתי (בפני מרינה) שאלה, אם היתה רוצה להינשא לו. היא היתה מאוד מבולבלת, וחששה שהוא יביא גברים וישדלה לזנות.“ האם המדינה דאגה לעתידם של האם הקטינה ותינוקה? האם התערב בכלל גורם ממלכתי כדי להציל מה שניתן עדיין? על כך אמרה העדה לאה אייזינגר בבית-המשפט: „גורמי הסעד לא טיפלו בה (במרינה) כראוי. איש-סעד לא טיפל בה, לא בתקופת ההריון ולא לאחר הלידה.“ השופט וולך לא הסתפק בעדויות שהוגשו בפניו. הוא דחה את המשך הדיונים עד לקבלת תזכיר שירות-המיבחן למבוגרים ש"במישרד-הסעד. עזרא סלאם נשאר בכלא. הנערה חזרה עם תינוקה לבית הוריה. כבר בגיל שלוש עשרה וחצי התי-פרסמה מרינה בשכונתה. היא היתה ידועה כנערה עוובה המרבה לבלות ב"חברת הגברים. מרינה פגשה בעזרא סלאם בהיותו בן

פרקליט אורן „גורל הבחורה כגורל הנאשם!“

22. היא חיפשה אדם קרוב, ונפלה לזרועות תיו של המאהב שהפך אותה לאם. עזרא סלאם הוא יליד הארץ. הוריו עלו מתימן בשנת 1951. אחרי שהתחתנו בתיו, תם במחנה-מעבר בעדן. בארץ הגיעו תחילי לה למושב מאור, שלושים שנים אחרי עלייתם לארץ. עברו בני מישפחת סלאם להתגורר בשכונה.

מעצמות לכנופיית גנבי-רכב

ב מישפחת סלאם 10 נפשות. צעיר הילדים בן 14, שניים הם נפגעי שיתוק-ילדים. אחת אחת, בת 20, גרושה. אביו של עזרא הפסיק לעבוד כימעט לחלוטין לפני חמש שנים. היום הוא בן 50, יושב רוב הזמן בבית ומרבה לשחות משקאות חריפים. עול הפרנסה נח על כתפי אמו של עזרא, הצעירה מבעלה בחמש שנים, אשה חלשה וחולה מאד. למרות שבגופה רק כלייה אחת, ממשכנה אמו של עזרא לשמש המנוע של המישפחה. האשה נמוכת-הקומה והשקטה מחזיקה את המישפחה סביבה, כדי שלא תתפורר. היא עובדת עבודה מפריכת במשק-בית. הגורל לא היטיב עם עזרא. בגיל שלוש נפגע בשיתוק-ילדים, אך לא הפך נכה כמו אחיו. הוא לא התאמץ בלימודים בבית-הספר העממי, ובגיל 14 כבר חזר לבית הוריו, ממוסד חינוכי של עליית-הנוער. או נפתח שלב חדש בחייו של ה"נער. הוא הגיע לחבורה של נערים מתי-שכונה, שנהגו לבצע גניבות-רכב. הנער רים שבחבורת העבריניים שבשכונה תיו פעילים ונמרצים, שלא כבני-מישפחתו של עזרא. הוא שאף להגיע לרמתם. התוצאות של שאיפה זו לא אחרו לבוא. בשנת 1972, בהיותו בן 20, הוטל עליו עונש של שנה מאסר בסועל. הוא לא גוייס לצה"ל במלחמת יום-

מדרך חבורת-רחוב ברוששטיין (עם אבי הנאשם) „ההורים תבעו כסף תמורת הסכמתם!“